

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

IV. Confiteor tibi Pater, Domine Cœli & Terræ, quòd abscondisti hæc à
sapientibus & prudentibus, & revelâsti ea parvulis. Luc. 10. v. 22.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

*Confiteor tibi Pater, Domine Cæli & Terræ, quòd abscondisti
sapientibus & prudentibus, & revelasti ea parvulis. Luc.
v. 22.*

Considera voluisse Dominum, ut
quatuor sacrificia illi offerre-
bantur per victimas, totidem offerri
possent per labia: quia illa raro, ista
momentis quasi singulis reddi po-
terant. *Tollite vobiscum verba, & con-
vertimini ad Dominum, & dicite ei:
reddemus vitulos labiorum nostrorum.*
Ol. 14. v. 3. Jam verò quatuor erant
genera sacrificiorum juxta finem qua-
druplicem, quo poterant offerri: nem-
pe Professionis, Expiationis, Laudis &
Gratitudinis. Et ad hæc ipsa offeren-
da labijs una hæc surrogata vox est:
Confiteor; ut adeò non sit necesse tolle-
re nobiscum verba, sed verbum. Habet
igitur hoc verbum *Confiteor* in sacris
paginis quatuor significationes, qua-
rum exempla capere possumus à solo
Davide, qui eam toties usurpavit. In
sensu proitentis fidem suam DEO:
Dens meus tu & confitebor tibi. Pl.
21. v. 28. In sensu accusantis proprias
iniquitates: *Confitebor adversum me
injustitiam meam Domino.* Pl. 31. In
sensu laudantis DEUM: *Confitebor
tibi, quia terribiliter magnificatus es.*
Pl. 138. v. 14. & in sensu gratias agen-
tis: *Confitebor tibi, quoniam exaudisti
me, & factus es mihi in salutem.* Pl. 117.
v. 21. Christus Dominus noster non
fuit viator in terrâ, fuit Comprehen-

for, quia non credebatur, sed
& idcirco dicere non potuit. *Confiteor*,
fidem contestando. non hinc
cator, sed destructor peccati, ut
eò dicere non potuit. *Confiteor* de
arguendo de culpis. superest ergo
quod ille hac voce est usus, ali-
retur duplici sensu, atque ut
redderet DEO sacrificium laudis
gratitudinis. quo sensu credendum
fuisse locutum, cum conversus ad
trem suum dilectum dixit: *Confiteor
tibi Pater &c.* Ad hæc quod attinet
lus profectò istorum sensuum et
tibi non conveniat. Ama igitur
pernò labris terere verbum meum
excelli, quia quot illi sensus in
pariter offerre sacrificia por. *Red-
dit vitulos labiorum tuorum.*

2. Considera, quæ sit materia
fessionis hujus, quam Christus
loquens Patri. materia fuit, quod
perbis absconderit veritates fidei
pendas, & eas aperuerit humilibus
*Quòd abscondisti hæc à sapientibus
prudentibus, & revelasti ea parvulis.*
Jam nôsti veritates istas partim
nere ad doctrinam speculativam, par-
tim ad practicam. Ad speculativam
pertinent tot mysteria ineffabilia, quæ
Christus nobis revelavit: *DEUM
nemo vidit unquam. Unigenitum*

huius, qui est in sinu Patris, ipse enarravit.
 Jo. 1. v. 18. Ad practicam pertinent
 hoc documenta, quae Christus reliquit
 mundo, tanto salubriora, quanto mi-
 nime haec tenens cognita. Jam verò sa-
 pientes superbi cum fastu contempe-
 rant veritates, quae spectabant ad in-
 tellectum, quia illorum capacitatem
 superabant. Prudentes arrogantes
 deriderunt audacter documenta, quae
 pertinebant ad voluntatem, quia illo-
 rum principis prorsus adverlabantur.
 At humiles promptè amplexi sunt am-
 bo. & capropter Christus reddit Deo
 duplex sacrificium, nempe laudis ob il-
 lus tenebras, quibus tot superbi ad-
 huc involuebantur: & non laudis dun-
 taxat sed & gratitudinis ob eam lucē,
 quae tam clarè fulgebat in oculis hu-
 milium. Ecce quantum in scholā
 Christi proficit humilitas, oblit super-
 bia. In hac scholā plus discunt parvu-
 li, non quod homines sublimis inge-
 nū, acuminis, perspicacitatis, eruditi-
 onis non etiam in illā evaserint disci-
 puli pretiantes (cū non reperiatu-
 r in mundo schola alia, quae gloriari
 possit tantis viris: quanti erant Augu-
 stinus, Albertus, Thomas & alij similes)
 sed quia grandes isti facti sunt parvu-
 li, & sic evaserunt Maximi. & hi sunt
 parvuli dilecti Christo: *sicut parvuli
 veni ad me.* Marc. 10. v. 14. non
 sunt illi parvuli, qui sensu carent, sed
 qui sunt expertes malitiæ: *Nolite
 pueri effici sensibus, sed malitiā parvuli
 esse, sensibus autem perfecti.* 1. Cor. 13.
 7. 10. Hæc est vera sapientia, & vera
 prudentia pertinere ad humilitatem

Christianam. Ita bona ancilla Ca-
 tholica agnosceatur in cælo sapuisse su-
 pra Aristotelem in speculativis, super
 Tacitum in practicis, quia nōsse didi-
 cit finem suum, & eundem adipisci.
 Interim vides in discipulo Christi non
 requiri eam simplicitatem, quæ cui-
 cunque generi scientiæ opponatur, sed
 illam solam, quæ opponitur vanæ es-
 timationi sui ipsius, quæ procedit ex
 ignorantia maxime vesana, & noxiā.
 hæc quisquis caret, in scholā Christi
 parvul⁹ vocatur. *Revelasti ea parvulis*
 3. Considera, quā verè dicatur Pater
 abscondisse superbis eas doctrinas, &
 humilibus revelasse. si prius intelliges,
 quomodo revelarit humilibus, etiam
 cognosces, quomodo absconderit su-
 perbis. Humilibus revelavit dando
 lumen supernaturale ad eas cognos-
 scendas, & sic abscondit superbis lu-
 men ejusmodi negando. Hoc solū
 modo abscondit DEUS, non velum o-
 culis præterdit, quia id necesse non est:
 relinquit te in conditione tuā naturali,
 atque ad eodē in cæcitate. Verum est
 etiam superbis istis tantum dedisse lu-
 minis supernaturalis, quantum suffi-
 ceret, si deposito fumo, quo involve-
 bantur, voluissent adhibere plus appli-
 cationis, attentionis, studii ad res per-
 videndas: aliās non dicerentur inex-
 cusabiles, prout illos quondam voca-
 vit Apostolus: *Ita ut sint inexcusabi-
 les.* Rom. 1. v. 20. sed tantum lumi-
 nis non dedit, quantum humilibus.
 quod his dedit amplius, fuit gratiæ:
 quod istis dedit minus, fuit justitiæ. &
 idcirco Christus mericissimò laudavit
 Patrem

Patrem

Patrem, quòd veritates suas absconderit superbis, quia Iustitia meretur laudem. nec laudavit solùm, sed & gratias illi egit, quòd eas revelaverit humilibus, quia misericordia non tantùm laudem sed & gratias meretur. *Confiteor tibi Pater &c.* Interim tu vides, quàm facili negotio DEUS te puniat, nempe relinquendo in statu, qui tibi per naturam convenit, puri arbitrij liberi. Cùm nos dici audimus Deum indurare cor alicujus, quemadmodum *Induravit Dominus cor Pharaonis*, oburrare aures, excœcare oculos, his auditis vocabulis exhorrescimus, quia superbè nobis imaginamur, nos habere teneritudinem cordis, habere auditum, habere visum, & ideo DEUM impedire per actum, ut ajunt, positivum id, quod in nostrâ potestate versatur. non est ita. nos per nos ipsos non sumus apti facere quidquâ proficuum, non emolliri, non audire, nò videre, & ideo Deus, ut nos puniat, alio nò habet opus, quàm ut nos relinquat in hoc nostro statu miserabili. Unde omnes istæ voces Indurationis, obturationis, occæcationis non habent respectu DEI sensum illum positivum, quo nos illas usurpamus, dum invicem loquimur: sed habent solùm negativum, hoc est, significant solam beneficii negationem. respectu aliorum hominum, habemus teneritudinem, habemus auditum, habemus visum, & ideo inter nos illa vocabula sensum quoque habent positivum. Respectu DEI nihil habemus: *Omnes gentes quasi non sint, sic sunt coram eo.* Isa. 40. v. 17.

atque idcirco illum inter & nos sensum non habent. nec habent sunt, saltem in rigore. quia negativè indurat, ponit esse molliorem teneritudinem in indurato, quod absurdum, ponit auditum, qui non ponit visum, & in nobis nihil ponit potest boni respectu illius, nobis provenit omne bonum. *Etiam me tanquam nihil sum audivit.* v. 6. ò quàm modestè sentiamus nobis, si verè cognosceremus nihilum!

4. Considera Christum in confessione, quam Patri suo fecit, nolum vocare Patrem, sed & Dominum & universorùm Dominum. *Confiteor tibi Pater Domine cali & terra.* Vnde ostendit in misericordia usum in parvulis, & Dominum in jubentem patà cum superbis. ut DEUS hoc vocavit, ut homo Dominum. & bus hisce titulis te quoque ut patrem continuè ad excitandum te duciant & tremorem respectu quam vis, cum ab illo aliquid potius appellare Patrem debeamus Dominum, quia tunc majore est fiducia. & hinc vides, quod istum, qui hoc loco etiam Dominum appellavit, cum in eadem oratione non nisi Patrem vocasse, ut in horro & cruce, & cum in oratione minica nos doceret modum orationis nobis proposuit sub solo nomine, ut intelligeremus, quod ad Patrem accedendum ad orandum, quod ad Patrem accedunt amantissimi. Adde quòd nomen Patrie. *Inter*

gratioris DEO nostro quam Domini, & ideo multo etiam acceptius. Dominus esse cepit primum à creatione mundi; at Pater exiit ab omni æternitate. & ideo potuit equidem is esse, qui est, nempe beatissimus, qui esset Dominus, non autem, quin esset Pater, hoc est, quin haberet comprehensionem sui tam perfectam, tam vivam, tam exactam, ut formaret imaginem suam sibi. Hinc est, quod nos eliciamus actum fidei magis meritorium, cum ipsum appellamus Patrem, quam si Dominum vocemus. Esse ipsum Dominum res est adeo nota, ut etiam in lege veteri omnibus fuerit revelata: sed non perinde omnibus fuit revelata Paternitas. & ideo sperare possumus, si ipsi denique hoc nomen eo fidei sensu, quo oportet, illi etiam præstaturus obsequium valde idoneum ad ejus

gratiam nobis conciliandam. Porro sicut ad excitandam fiduciam recordari debes illum esse Patrem, ita ad excitandum timorem recordari debes illum esse Dominum, & Dominum universorum: *Dominum celi & terra*, & ideo in cunctis facere, quod vult: *Omnia, quæcunque voluit Dominus, fecit in celo & in terra*. nonne vides, quid inter Angelos fecerit tanquam Dominus celi: inde expulit superbos, & elegit humiles: *Deposuit potentes de sede, & exaltavit humiles*. & tanquam Dominus terra quid egit etiam inter homines? revelavit humilibus, quod abscondit superbis, & sic illos elegit, istos reprobovit. & tu non reverberis saltem ut Dominum, quando nondum didicisti amare ut Patrem?

V.

Melior est patiens viro forti, Et qui dominatur animo suo, expugnatore urbium. Prov. 16. v. 32.

CONSIDERA latè loquendo Patientiam simul esse fortem, & fortem simul esse Patientem. at si strictius uterque vocabula, nomine Patientis intelligitur, qui fortiter sustinet malum aliquod notabile, Fortis verò, qui occurrit. Jam verò prima facie putabis occurrere, & obviam ire malo aliquid majus esse quam sustinere, sed non est ita: *Melior est patiens viro forti*. & ratio est. I. quia cum malum sustinet, ipsum est id, quod te aggreditur, R. P. Pauli Segneri *Mamma Anima.*

& ideo illud spectas ut aliquid superius, at cum illi occurris, tu es, qui aggredieris, & ideo spectas ut inferius. Est autem longè difficilius dimicare cum aliquo, quem viribus superiorem putas, quam cum alio, quem inferiorem credis, atque idcirco etiam difficilius est sustinere malum, quam illi occurrere. II. quia cum malum sustinet, istud est præfens, cum illi occurris, est futurum. Est ergo etiam difficilius sustinere quam occurrere, quia cum

Xx

cum